

LENNY CYRUS

ŠKOLNÍ VIRUS

JOE SCHREIBER

LENNY CYRUS

ŠKOLNÍ VIRUS

JOE SCHREIBER

ILUSTROVAL

MATT SMITH

TEEN

FORTUNA

Original title: Joe Schreiber: Lenny Cyrus School Virus
Houghton Mifflin Harcourt Publishing Company: 2013
www.hmhbooks.com

Text copyright © 2013 by Joe Schreiber
Illustrations copyright © 2013 by Matt Smith

Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2013
Translation © Petr Švarc, 2013

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri v edici Fortuna Teen

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Dominika Brejchová
První vydání

Všechna práva vyhrazena

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7321-703-7

JACKOVI, CHLAPCI, KTERÝ VŠE ZMĚNIL

::: PROLOG :::

Trvalo mi to pět let, ale konečně jsem našel cestu do srdce Zooley Andrewsový. A teď tady zemřu.

Svět kolem mě vypadal, jako kdyby se měl každou chvíli rozpadnout na malé kousky. V uších mi pulzovaly ohlušující údery a svištění krve, která burácela velkými cévami, točila se mnou ve víru, odsávala poslední zbytky mé rovnováhy.

Věděl jsem, že kdybych měl třicet vteřin na rozmyšlenou, na analýzu dat, mohl bych to vyřešit. Ale neměl jsem je. Takhle to necalo skončit. Vůbec ne.

Je mi to líto, Zooley.

Všechno se napnulo a já jsem cítil, jak se stahy srdeční svaloviny třesou jako na horský dráze. Bílý krvinky se vyrojily všude kolem mě, takže jsem nic neviděl. Lepkavý bílý leukocyty dělaly výpady ze všech stran, imunita se hroutila. Kdo by to jen řekl, že srdce čtrnáctiletý holky je takový násilný místo?

Byl jsem opřený zády o stěnu levý srdeční komory. Ve skutečnosti byla silná něco málo přes centimetr, ale mně teď připadala jako ze železobetonu. Nebylo kam utéct. Po necelých šesti hodinách uvnitř Zooleyina systému jsem ji málem zabil. Teď mi to oplácí.

LENNY CYRUS

Asi nám nebylo souzeno být spolu.

No co.

Alespoň jsem to zkusil.

JEDNA ::: LENNY

Lásku a vědu nemíchejte.

Můžete říct, že jsem to mohl tušit od začátku, a budete mít pravdu, ale nic by to nezměnilo na tom, co cítím k Zooey. Jsem do ní zamilovaný od prvního dne, kdy jsme se potkali. A svým způsobem všechno, co jsem kdy udělal, všechno, o čem jsem snil, že dokážu, bylo pro ni.

Znám ji od třetí třídy, tenkrát mi na hřišti zachránila zadek. Jeden kluk, Mick Mason, mě popichoval, snažil se vyvolat bitku. Možná se mu nelíbila barva mého batohu. Možná byl našťvaný, protože bylo pondělí a v jídelně měli rybí prsty. Kdo ví? Ale ať

ho naštvalo cokoliv, už se prostě potřeboval vybít, tak mě začal mlátit. Přimáčkl mě k zemi pod prolejšačkou a zasadil dva nebo tři dobře mířený zásahy, vtom ho chytila ruka se sytě růžovými oprýskanými nehty a odtáhla ho ze mě.

Podíval jsem se nahoru. Černovlasá bytost v džínách a prastarým triku Nirvany se vznášela nade mnou a za ní planulo odpolední slunce. Natáhla se pro mě dolů a pomohla mi vstát, smetla kousky asfaltu z mé tváře a podivně se na mě zadívala.

„Ty brečíš?“

„Cože? Ne, ne! Já se... potím.“

„Z očí?“

Zíral jsem na ni neschopný promluvit. Bylo mi teprve osm, ale hned jsem poznal, jak vypadá skutečná krása. Měla dlouhý hladký vlasy a takový ten skřípavý hlas, jako kdyby se zrovna přestala smát. I když měla brejle, bylo vidět, že její oči mají barvu methylenový modři. Tak čistý odstín se nevidí ani v perfektní chemický sloučenině.

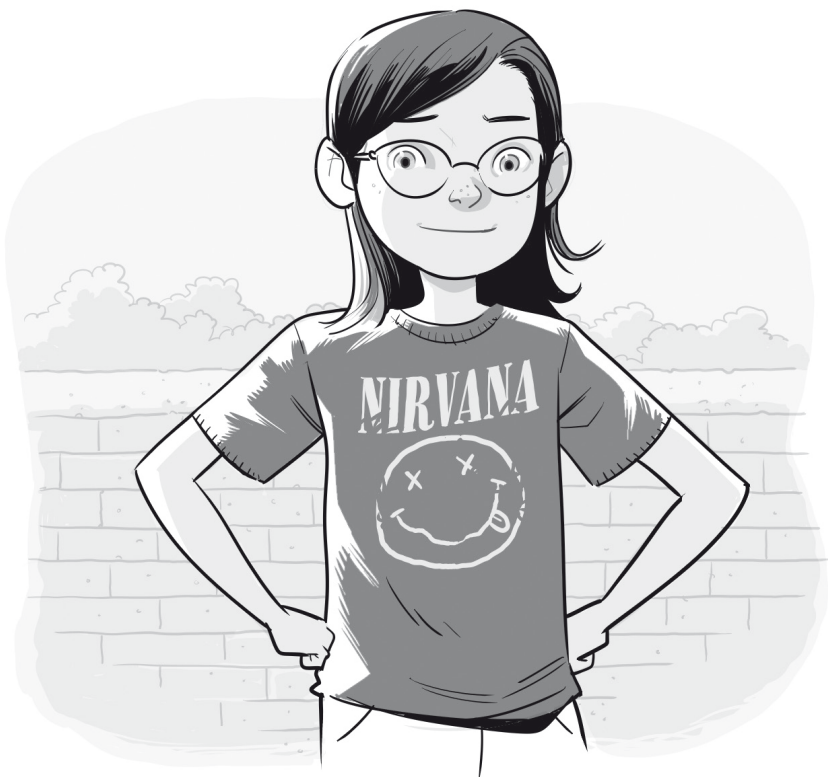
Zooey se usmála. „Tak co? Jsi v pořádku?“

„Jo,“ řekl jsem. „Díky, jmenuju se –“

„Lenny Cyrus, já vím.“

„Ty...“ Nepříjemný pocit z útoku byl okamžitě ten tam. „Ty znáš moje jméno?“ zeptal jsem se nedůvěřivě.

„No jo.“

Od té chvíle o mně všichni ve škole mluvili úplně jinak.

„Lennyho Cyruse zachránila holka!“

Mohli byste si myslet, že něco takového vydrží jen pár dní, maximálně pár týdnů. Určitě ne víc než měsíc. Alespoň tak to říkal táta s mamkou.

„Třeták udrží pozornost průměrně šest sekund,“ řekl otec od svého notebooku. Byl čas večere a on

zrovna psal e-mail a přitom žvýkal kyjevský kuře. „Věř mi, než se naděješ, bude je zajímat něco jiného.“

„Poslouchej svého otce.“ To byla mamka za svým notebookem na druhý straně stolu. Rychle klikala a jedla svůj salát. „On ví, jaké to je být vyloučený svými vrstevníky.“ Mrkla na něj. „Pamatuješ na Gluckovo společenstvo, miláčku?“

„Nepřipomínej mi to,“ odpověděl jí táta a pohladil ji po ruce.

Usmála se. „Chudáček.“

Mí rodiče vždycky mluví takhle. Jsou spolu už od střední a dvě věci, který mají společný, jsou: a) po šestnácti letech manželství jsou pořád bláznivě zamilovaní, b) oba jsou géniové. A tím nemyslím jako jen *fakt* chytrí. Oba jsou pomocní profesoři na Chicagský univerzitě, mají IQ 194 a 187 (táta nikdy neodpustil mamce těch sedm bodů navíc), šest doktorátů, tři nově objevený subatomární částice a společnou Nobelovu cenu za fyziku za jejich práci „Objevování mechanismů spontánního narušení symetrie na mikroskopické úrovni.“ Máme krystalografický rentgen ve sklepě a soustavu na odhalování pulsarů na střeše hned vedle Santových sání a sobů, který táta zapomněl po Vánocích uklidit. Spojování supermasivních černých děr byl vždycky tátův víkendový koníček, společně se sbíráním pozůstatků z Občanský války a domácím vařením piva.

ŠKOLNÍ VIRUS

Takže když začali řešit moje školní problémy, udělal jsem to, co by udělal každý kluk, jehož rodiče jsou géniové.

Poslechl jsem je.

Ukázalo se, že to byl velký omyl. Nejen že se ze mě a Zooey Andrewsový nestali kamarádi po tom, co se stalo na hřišti, ona se mnou přestala mluvit úplně. Na konci čtvrtý třídy si pořídila nový brejle s velkými černými obroučkami, ve kterých vypadala ještě hezčí. Začala sama sedávat v rohu jídelny a psala si do černého notesu. Občas se letmo podívala, jestli se svět nějak nezměnil, zatímco psala poslední větu. V šestce se přidala k dramaťáku a pomáhala stavět scény a vyrábět kostýmy pro školní hru *Marry Poppins*. Říkal jsem si, na čem že to pracuje v těch notesech.

Zatímco já jsem se stával daleko větším outsiderem.

Nebylo to schválně. Vyhrál jsem krajskou vědeckou soutěž s modelem reaktoru studený fúze, který jsem postavil v garáži, a moje fotka byla v novinách. Pomohl jsem středoškolskému zadákovi, který byl o pět let starší než já, aby zvládl základní matematiku. Ale nemohl jsem změnit svůj status, normální lidi už mě nebrali. Na konci sedmičky jsem vyrostl o deset centů a byl jsem jedním z největších ve třídě, na tom ale nezáleželo. Byl jsem tak radioaktivní, že se většina dětí ve škole ani neobtěžovala

do mě navážet. Jen občas nějaký přerostlý aknózní případ potřeboval vypustit trochu testosteronu. Ustoupil jsem do říše neviditelnosti ztracen mezi odpadlíky, jejichž podivínství bylo tak extrémní, že pro mě bylo jednodušší předstírat, že neexistují.

Moji rodiče si mysleli, že to jsou dobré zprávy.

„Chápu, že to teď nechápeš,“ řekla mamka jednou večer, když s tátou dokončovali žádost o možnost výzkumu v Brookhavenském urychlovači polarizovaných protonů. „Ale jednou, až budeš na obálce týdeníku *Newsweek*, jak radíš prezidentovi s vyřešením energetické krize, budeš na základní školu vzpomínat s úsměvem.“

Po tom jsem zrovna teď netoužil. V dubnu mi bude čtrnáct a zbytek mého dospívání mi v tuhle chvíli připadal jako nekonečná poušť, kde vybuchla atomová bomba. Myslel jsem na Zooeý Andrewsovou.

Být neviditelný už nestačilo.

„Nějaký další rady?“

„Prostě buď sám sebou, zlato,“ poradila mi máma. „Věř mi, jestli tahle Zephyr stojí za námahu –“

„Zooeý, mámi.“

„Správně. Jestli za to stojí, tak si nakonec uvědomí, jak jsi mimořádný.“

Můj nejlepší kámoš Harlan na to měl docela jiný názor.

ŠKOLNÍ VIRUS

„Musíš udělat něco tak suprovýho, že ani Zooley nebude moct popřít tu suprovost.“ Šli jsme chodbou do jídelny, ve který se podle Harlana nejlíp přemýšlelo. Měl plechovku Mountain Dew v jedný ruce a tyčinku Snickers ve druhý.

„To jsi mi teda moc nepomohl,“ řekl jsem. „Něco víc specifickýho?“

